

ЯСУТАКА ЦУЦУИ СЛУХОВЕТЕ ЗА МЕН

Превод от японски: Юлиан Стойнов, —

chitanka.info

Останах изумен, когато, докато гледах новините по националния канал, говорителят внезапно заговори за мен.

— ... с това приключват новините от Виетнам. А сега — домашните новини. Днес господин Цутоми Моришита покани на чай госпожица Акико Микава, машинописка в неговата служба, но му бе отказано. Това е петият опит на господин Моришита, но досега госпожица Микава се съгласи само веднъж да му прави компания — първия път. Всички следващи опити завършиха безуспешно.

— Ъ? Какво, какво, какво?

Треснах чашата върху ниската масичка и загледах с разширени очи телевизора.

— Какво, по дяволите, означава всичко това?

На екрана се появи замъгления ми облик.

— Все още не е известна причината, поради която госпожица Микава упорства в своите откази — продължаваше говорителят. — Обаче, по сведения на госпожица Хирума Сакамато, приятелка и колежка на госпожица Микава, не се касае за неприязън на последната към господин Моришита. По-вероятната причина е, че тя просто не го харесва достатъчно.

На екрана се появи снимката на Акико Микава в едър план.

— Оттук може да се направи извода, че господин Моришита не е успял да направи необходимото впечатление на госпожица Микава, когато за първи път са пили чай. Междувременно, според осведомени източници, тази вечер след работа господин Моришита се е прибрал направо къщи, където сам е приготвил и изял вечерята си. С това приключват новините ни за господин Моришита. Други новини: Тази вечер се открива фестивалът на свещения храм „Якуйоке Хачиман“ в Музугока, Кобе. От мястото на събитието ще проследим директния репортаж на господин Мицуно.

— Да, Мицуно ви чува...

Седях неподвижно, вперил замаян поглед в екрана на телевизора, докато вървеше репортажа.

— Уф, това пък какво беше?! — промърморих най-накрая.

Сигурно халюцинация. А и какво друго можеше да бъде? Илюзия, придружена със слухова халюцинация, това е отговорът. Всяко друго обяснение би било невероятно. Първо, какъв смисъл би имало да се прави репортаж за моите опити да покана Акико Микава

на чай, които в края на краищата се провалиха с гръм и трясък? Тази новина няма никаква стойност.

И все пак, халюцинация или не, репортажът, подплатен със снимки и подходящ текст не ми излизаше от ума. Заклатих отчаяно глава.

— Невъзможно!

Новините свършиха. Кимнах решително и след това обявих на висок глас:

— Това беше илюзия. Да. Една илюзия. Сигурно илюзията изглежда точно така — като реалността.

— Ха-ха-ха-ха! — разсмях се малко по-късно. Гласът ми проехтя глухо в покритата с татами стая. Опитах се да си представя, какво ли би станало, ако подобна новина наистина бе излъчена. Какво ли ще си помислят Акико Микава и колегите от работата? Отново избухнах в смях и този път направо не можех да се спра.

Продължавах да се смея дори след като се завих в моя футон.

На следващия ден името ми оглавяваше страниците на вестниците.

ГОСПОЖИЦА МИКАВА ОТХВЪРЛЯ ПОКАНАТА ЗА ЧАЙ НА ГОСПОДИН МОРИШИТА!

Приблизително в 16:40 на 18-ти този месец, господин Цутоми Моришита (28 год.), служител на компанията „Касуяма“ в Токио, район Шинджуку, получи отказ на поканата за чай, която бе отправил към госпожица Акико Микава (23 год.), машинописка в същата компания. Госпожица Микава отвърнала, че след работа трябва да се прибере вкъщи. В момента на събитието господин Моришита е носил червена вратовръзка на едри зелени точки, закупена предишния ден от супермаркет „Шинджуку“. На господин Моришита не му останало нищо друго, освен да се прибере в апартамента си в Кишичочи, район Хигаши, където той си приготвил и изял вечерята. Предполага се, че след вечеря както обикновено си е легнал. Това е четвъртият безуспешен опит на господин Микава, след първото им съвместно излизане.

Отдолу се мъдреше размазана снимка на самия мен. Същата, която предишната вечер бяха показали по телевизията. Снимката на Акико Микава липсваше. Очевидно, аз бях главната тема.

Докато си пиех сутрешното мляко, прочетох четири пъти статията. След това накъсах вестника на парченца и го запратих в кошчето за боклук.

— Това е заговор — изръмжах аз. — Някой се подиграва с мен! Проклетие! Кому е необходимо всичко това?

Отпечатването на единичен брой от който и да е вестник не струва малко пари. Кой от познатите ми би се бръкнал само за да ме подлуди? Не мога да си спомня някога да съм пресичал пътя на когото и да било. Освен ако имам съперник в чувствата си към Акико Микава. Но защо — та нали тя самата ме бе отритнала?

Стигнах до извода, че човек решил се на такава постъпка трябва да е съвсем изкукуруигал. Само че, сред познатите ми такива хора нямаше.

Ядосах се, че скъсах вестника. Бих могъл да го използвам като доказателство срещу престъпника.

Едвам се напъхах в претъпкания влак. Докато се полюшвах на дръжката, чудейки се кой от приятелите ми е замислил този чудовищен план, погледът ми попадна върху вестника, който четеше човекът до мен. Вестникът беше друг, ала независимо от това, и в него имаше статия за мен. При това две колонки по-дълга!

— Какво... — едва успях да промълвя.

Човекът вдигна очи, погледна ме, след това погледна моята снимка във вестника и отново впери очи в мен. Побързах да му обърна гръб.

Какъв мръсник! Почувствах, че се задъхвам от гняв. Престъпникът беше залял с фалшиви издания цялата железопътна линия! Не само аз, но всички във влака бяха прочели статията. Опитваше се да ме превърне в посмешище, да подрони репутацията ми! И без съмнение, негова крайна цел бе да ме подлуди! Поех с пълни гърди застоялия въздух на купето. Дявол да го вземе! Няма да се дам толкова лесно! Няма да му позволя да се меси в живота ми!

— Ха-ха-ха-ха-ха-ха-ха! — изсмях се с пресипнал глас. — Да полудея ли? Никога! Нищо ми няма! Ха-ха-ха-ха-ха-ха!

Както обикновено, когато приближихме станция „Шинджуку“ говорителите изпращаха:

— Шинджуку. Шинджуку. Моля, пътниците за Яманоте да се отправят към перона за Яманоте. Следващи спирки Йоцуа, Канда и Токио. За сведение на пътниците: в шесто купе пътува господин Цутоми Моришита; тази сутрин той изпи една бутилка мляко за закуска. Е, приятен ден на всички!

В службата ме посрещна обичайната обстановка. Освен че, когато влизах някои от колегите ми ме изгледаха продължително и си размениха многозначителни погледи. „Одумват ме нещо“ — помислих си аз.

След като разчистих натрупаните на бюрото ми материали, отправих се към стаята на машинописките. В мига, в който ме видяха девойките изпънаха лица и заблъскаха безжалостно по клавишите на машините. Очевидно до този миг бяха обсъждали именно мен и сега бързаха да наваксат работата.

Без да поглеждам към Акико приближих се до Хирума Сакамато и я помолих да излезе с мен в коридора.

— Някой вчера да е разпитвал за мен?

Изглеждаше готова да се разплаче. Отвърна ми с треперещ глас:

— Съжалявам. Не знаех, че са репортери от вестника. Не можех да си представя, че подобна статия би могла да излезе.

— Какви бяха тези хора?

— Бяха четири-пет души. Заобиколиха ме по пътя към дома и започнаха да ми задават всякакви въпроси за вас.

— Хъммм.

Обмислях чутото. Заговорът определено надхвърляше въображението ми.

Малко след обяд бях повикан от шефа на нашата секция.

— Видях тазсутрешните вестници — поде той, след като приключихме с деловите въпроси. Не знаех какво да отвърна. Шефът ме надари с убийствена усмивка и се наведе към мен.

— Е, очевидно пресата прекалява. Струва ми се, че е много шум за нищо.

Така рече, но на мен ми беше ясно, че умира от желание да разбере какво всъщност става.

Работата налагаше да отскоча до друго учреждение, така че слязох на улицата и магнах с ръка на едно такси. Шофьорът бе надул радиото.

— Закарайте ме до Гиндза 2-Чоме.

— Е? К'во каза?

— Гиндза, 2-Чоме.

— Гиндза, кое Чоме?

— Две! Две!

Най-сетне той кимна и потеглихме.

Музиката бе прекъсната от съобщение:

— А сега — новините в два часа. На спешно събрание тази сутрин правителството взе решение за забрана, конфискация и преустановяване нелегалното производство и разпространение на „кикотещите се торбички“, които напоследък придобиха широко разпространение. „Кикотещата се торбичка“ представлява играчка с форма на торба, която имитира гръмогласен смях. Забраната е предизвикана от нарастващия брой среднощни позвънявания, при които покоя на гражданите е бил нарушаван от такива торбички. Злонамерени шегаджии позвъняват на някого към два часа през нощта и след това закачват към слушалката „кикотеща се торбичка“. Според някои това е в нарушение на закона. Други новини. Днес, господин Цутоми Моришита дойде навреме на работа. Съобщено ни бе, че веднага след като пристигнал, той се отправил към стаята на машинописките и повикал госпожица Хирума Сакамато в коридора, където двамата са провели продължителен разговор. Темата на този разговор не е известна. Веднага след като получим допълнителна информация ще ви я съобщим. Междувременно, господин Моришита се отправи с такси към района на Гиндза по работа на компанията. Днес, в Министерството на Здравеопазването...

Шофьорът спря радиото. Реших, че му е доскучало.

Наистина ли бях придобил такава широка популярност? Затворих очи и се замислих. Възможно ли бе моята скромна персона изведнъж да придобие сензационна известност в обществото? В края

на краищата аз бях един обикновен служител на „Касуяма“. Кой би могъл да се интересува от мен? Този шофьор, например. Известно ли му е кого вози в колата си. Може би вече ме е познал? Или пък въобще не е чувал за мен?

Реших да опитам.

— Ей, ей, шофьора. Знаеш ли кой съм аз?

Шофьорът надзърна в огледалото за обратно виждане и огледа лицето ми.

— Срещали ли сме се преди?

— Не. Никога.

— Тогава откъде ще те познавам?

След миг той ме заговори.

— Ти да не си някоя звезда?

— Не. Не съм звезда. Аз съм обикновен служител.

— В телевизията ли работиш?

— Не. Никога не съм стъпвал в телевизията.

Шофьорът се разсмя.

— Че тогава как искаш да те познавам?

— Прав си — кимнах аз. Спомних си за новините, които чух преди малко. Говорителят дори знаеше, че съм се отправил към Гиндза и то с такси. Явно някой ме следеше отблизо. Хвърлих поглед назад. Движението беше прекалено гъсто за да мога да установя дали някой следва именно нас. Всяка кола ми изглеждаше подозрителна.

— Струва ми се, че ни следят — рекох на шофьора. — Можеш ли да се отървеш от тях?

— Ами аз дори не знам кои са — отвърна объркано той. — Пък и цялото това движение.

— Мисля, че е онази черната лимузина. С репортерското флагче.

— Е, в такъв случай ще видя какво мога да сторя. Но ако питаш за мнението ми, май страдаш от мания за преследване.

— Всичко ми е наред — отвърнах нервно аз. — Да не вземеш да ме закараш в психиатрията.

След сума ти друсане и разтакаване по разни околни пътища найсетне пристигнахме в Гиндза.

— Поне те отървах от черната лимузина — заоправдава се шофьора. — Надявам се, че ще бутнеш нещо отгоре.

Нямах избор. Дадох му 500 йени бакшиш.

С необичайна вежливост бях посрещнат в учреждениято в Гиндза. Лично директорът изтича насреща ми, разговорът, който последва бе изпълнен с комплименти по мой адрес. Останах изненадан — обикновено в тази компания с мен работеше един дребен чиновник. Когато приключихме и излязох да потърся кола, открих че пред вратата ме очаква същото такси. Младият шофьор проточи шия през прозореца и ме повика:

— Господине!

— А, още ли си тук? Чудесно. Закарай ме обратно в Шинджуку.

Когато седнах отзад шофьорът ми подаде обратно моите 500 йени.

— Какво, нещо не е в ред ли? — запитах го аз.

— След като слязохте, включих отново радиото и в новините започнаха да говорят за вас. Казаха, че сте попаднал на таксиджия-мошеник, който не само ви е прекарал по обиколни пътища, но ви е одрусал 500 йени отгоре за бакшиш. Дори съобщиха моето име!

— Разбирам — кимнах аз. — Нали ти казах, че ме следят.

— Както и да е. Вземете си, моля, тези проклети 500 йени.

— Не се притеснявай. Можеш да ги задържиш.

— В никакъв случай! Настоявам да си ги вземете!

— Добре, убеди ме. Все пак, ще ме закараш ли обратно в Шинджуку?

— Ами как да откажа? Нали веднага ще го съобщят по радиото.

Поехме към Шинджуку. Постепенно започнах да осъзнавам, че заговорът срещу мен е с невъобразим размах. Нима моят невидим враг е подкупил всички масмедии? Кой, по дяволите, стои зад всичко това и защо? Не ми оставаше нищо друго, освен да следвам хода на събитията, предначертани от някой друг. Докато обмислях всичко това внезапно забелязах, че в небето над нас лети хеликоптер. Носеше се ниско, в бърснеш полет над покривите.

— Мисля, че и на идване го видях — обади се шофьорът. — Искате ли да се обзаложим, че това са хората, които ви следят.

Разнесе се страхотен гръм, небето се обагри от яркочервено зарево. Вдигнах поглед за да видя как огромна огнена топка простира пипала във всички посоки. Хеликоптерът се бе блъснал в една десететажна сграда. Вероятно вниманието им е било напълно

съсредоточено върху това, което става на земята и пилотът не е забелязал опасността.

— Така ви се пада, глупаци. Хи-хи-хи — смееше се шофьорът с истеричен глас. Очите му гледаха безумно и аз реших, че ще е неразумно да остана задълго в компанията му.

— Спомних си нещо — рекох аз. — Ще ме свалиш ли тук?

Всъщност, бях се сетил, че наблизко имаше психиатрична лечебница.

— Но къде отивате? — запита шофьорът.

— Не е твоя работа — отрязах го аз.

Навън беше ужасно горещо. В приемната на болницата трябваше да чакам 20 минути. Най-сетне дойде и моят ред. Когато влязох, докторът откъсна очи от малък портативен телевизор. Тъкмо предаваха репортаж за вертолетната катастрофа.

— И небето се задръсти — изкоментира докторът. — Също като в моята чакалня.

Кимнах, след това започнах да разказвам с объркан глас събитията от последното денонощие. Не разполагах с много време, в службата ме очакваха.

— Снощи говореха за мен по телевизията. Тази сутрин всички вестници са публикували статии за мен. Във влака... по радиото... зад гърба ми всеки... къщата ми, дори таксито, което наех се подслушват... заговор с невероятен размах... дори хеликоптерът, който току-що се разби преследваше мен.

Докторът ме наблюдаваше напрегнато, на челото му се появиха бръчки. Най-накрая махна с ръка да млъкна и започна да крещи:

— Защо не дойде по-рано! Симптомите говорят за напредване на заболяването, не ми остава нищо друго освен да те хоспитализирам принудително! Всичко е от ясно, по-ясно. Мания за преследване. С фантазно-образен характер и халюцинаторно мислене. Класически случай на шизофрения. За щастие, личността все още е запазена. Трябва незабавно да бъдеш приет в Университетската болница. Ще ти напиша талон.

— Почакайте малко — почти извиках аз. — Говорих малко объркано, та сигурно не сте ме разбрали правилно. Искам да кажа, че това което ви разказах не е халюцинация. Всичко е истина. Аз съм само един обикновен служител, а по петите ми непрестанно се мъкнат

репортери, душат и за най-дребната случка в живота ми. Дойдох само за съвет, не искам нищо повече. Мисля, че по-скоро тук става дума за аномално поведение на цялото общество, за параноични тенденции в нашите мас медии. Това, което искам от вас е да ме посъветвате как да съхраня разсъдъка си в това ненормално обкръжение.

Докторът поклати глава и вдигна телефона.

— Думите ти само потвърждават моята диагнозата — рече той. Внезапно ръката му замръзна върху циферблата. Той се втрещи в екрана на телевизора, където отново показваха моята снимка. Очите му бяха изцъкдени.

— А сега, минути с последните новини за господин Моришита — обяви говорителят. — След като напусна учреждението в Гиндза, господин Цутоми Моришита, служител на компанията „Касуяма“, отново взе такси и се отправи обратно към службата си в Шинджуку. По пътя обаче, той внезапно промени решението си и поиска да слезе от таксито. В момента господин Моришита се намира в Клиниката по Психиатрия на болницата „Такехара“... — на екрана се появи снимка на фронталната част на болницата. — Все още не ни е известна причината, поради която господин Моришита е посетил тази болница.

Докторът ми хвърли кръвясал поглед. Ченето му беше увиснало, устата му се движеше беззвучно.

— Значи вие сте известен — изхриптя той.

— Не, нищо подобно — посочих телевизора. — Нали чухте? Аз съм един обикновен служител. Обикновен човек. И независимо от това, цялата нация е в течение на моя всекидневен живот. Ако това не е ненормално, тогава кажете ми какво е?

Докторът бавно се изправи на крака и се отправи към шкафчето с медикаменти.

— Преди малко, — поде той — искахте да ви посъветвам как да живеете в ненормално общество без да загубите разсъдъка си. Въпросът сам по себе си е противоречив. Обкръжаващата среда е дело на хората, които живеят в нея. Така че, за нейната очевидна ненормалност в случая допринасяте и вие. Следователно, ако средата е ненормална, това означава, че вие също сте ненормален.

Докторът ми подаде шишенце с малки бели таблетки, на което пишеше „успокояващо“. Междувременно, мисълта му продължаваше да тече.

— Тоест, ако въпреки всичко вие продължавате да настоявате, че сте запазил разсъдъка си непокътнат, това автоматически ни води до извода, че средата е нормална, а ненормалният сте вие. Ето, че бях прав — лудият, в края на краищата сте вие!

Той надигна мастилницата от бюрото и я изпи на един дъх. След това се строполи на стола и захърка.

— В една смахната утрин, щом слънцето се скрило двамата му цапнали по чашка мастило... — тананикаше си сестрата, която в този момент влезе в кабинета. В ръката си бе стиснала голямо шише мастило. Тя ухапа гърлото на шишето, отпи юнашка глътка и се просна върху доктора.

Напуснах болницата без да получа отговор на измъчващите ме въпроси. Навън бе все така задушно.

Веднага след като се прибрах в службата, по телефона ме потърси Акико Микава.

— Съжалявам, че вчера отхвърлих вашата вежлива покана за чай — измърмори тя.

— Нищо — отвърнах аз малко резервирано. — Ще го преживеем някак.

Тя замълча, очевидно очакваше да подновя поканата си. Изглежда осъзнаваше, че обществените симпатии са на моя страна и се опасяваше от критични бележки по неин адрес в пресата. Аз също мълчах. Мълчанието се проточи.

Накрая въздъгнах и я поканих.

— Какво ще кажеш за тази вечер?

— За мен ще е удоволствие.

— Тогава, след работа в „Сан Хосе“.

Новината за нашата среща незабавно стана водеща във всички средства за масова информация. Когато влязох в „Сан Хосе“ магазинът се оказа претъпкан, нещо което досега не се бе случвало. Всички се преструваха, че са дошли да купуват, та не можех да различа кои са репортери и кои просто зяпачи. Но едно бе сигурно — в центъра на вниманието бе именно нашата среща.

Прекарахме с Акико един мъчителен час на чаша чай и сладки, без да посмеем да кажем каквото и да било, опасявайки се, че думите ни мигом ще се превърнат в сензационни заглавия. Разделихме се на

станция „Шинджуку“ и аз се прибрах у дома. След известно колебание се осмелих да включа телевизора.

— ...така че, ако събитията продължават да се развиват с такова темпо, без съмнение назрява въпросът кога господин Моришита ще се осмели да заведе госпожица Микава в някой хотел? И въобще, ще се стигне ли до такава ситуация? Господин Окава, да чуем вашето мнение.

— Тази Акико е като млада срамежлива кобила — поде спортния коментатор. — Мисля, че отговорът се крие в настоящостта и упоритостта на самия господин Моришита.

— Според моите предвиждания, — намеси се телевизионната гадателка като гледаше картите пред себе си — това ще стане към края на месеца...

Лудницата продължи и през следващите дни.

Една сутрин, докато се кандилках във влака за работа, пред погледа ми попадна залепена на стената реклама за едно дамско списание. Прочетеното ме накара да възкликна невъздържано.

ГОСПОДИН ЦУТОМИ МОРИШИТА (28 год., СРЕДЕН СЛУЖИТЕЛ) ПОКАНИ ГОСПОЖИЦА АКИКО МИКАВА (22 год., МАШИНОПИСКА) НА КАФЕ. — бе написано с готически шрифт под огромна снимка, на която се мъдреше моето лице. Отдолу продължаваше с малки букви:

„Същата нощ господин Моришита мастурбира два пъти!“

От яд започнах да си късам косите и да крещя:

— Това е нарушение на човешките права! Ще ги дам под съд! Какво толкова ги интересува, дали човек си е ударил две или три чикии?

Още с пристигането в службата заставах пред бюрото на шефа и тикнах списанието под носа му.

— Моля, за разрешение да изляза по лична работа. Предполагам, че вече сте го чели. Имам предвид статията. Смятам да дам под съд издателството.

— Разбирам как се чувстваш — опита се да ме успокои шефът. — Но няма ли да е по-добре първо да се успокоиш. С масмедийните шега не бива. Не, не, разбира се, че ще ти дам разрешение да излезеш.

Знаеш, че гледам на теб като на свой син, нали? Цялата тази история разбира се е ужасна.

Не бях забелязал, че около нас се бяха струпали всички колеги, за да изразят съчувствието си към мен. Някои от жените дори се заплакаха.

Ала не им вярвах. Знаех, че зад гърба ми ме одумват, някои от тях дори злословеха по мой адрес пред масмедиите. Това беше неизбежното двуличие на хората, които живеят в съседство с известни личности.

Едва когато самият президент на компанията ми оказа честта да изрази съболезнованията си, склоних да се откажа от претенции към издателството. Най-смешното бе, че инцидентът остана незабелязан от иначе всевиждащото око на масмедиите. Това ме накара да се замисля за начина, по който същите тези масмедии извършваха подбора на съобщенията за мен през всичките тези дни.

Всички мои действия, които по един или друг начин касаеха тяхното съществуване, бяха пропускани в новините за моя личен живот. Опитите да се отърва от моите преследвачи, например, бяха или напълно игнорирани или им се придаваше съвършено различна окраска. Катастрофата на хеликоптера бе представена като случаен инцидент без никаква връзка с моята личност. Въобще, интересът към мен се отличаваше от интереса към другите известни хора. Накратко, отнасяха се към мен сякаш живееш в свят, напълно лишен от масмедии.

Може би именно поради тази причина съобщенията за мен придобиваха все по-голяма популярност, хората се отнасяха с нарастващ интерес към моя личен живот и аз се бях превърнал в господин Никой, когото познава всеки. Така една сутрин всички вестници излязоха със сензационното съобщение:

ЦУТОМИ МОРИШИТА ВЕЧЕРЯ ЗМИОРКИ!

ТОЙ СИ ПОЗВОЛЯВА ТОЗИ ЛУКС ЗА ПЪРВИ ПЪТ ОТ ШЕСТНАЙСЕТ МЕСЕЦА НАСАМ!

Случваше се понякога неочаквано да изненадам тълпата репортери, която слухтеше по петите ми. Веднъж в служебната тоалетна попаднах на запушен канал и когато направих опит да вляза в другите кабинни, оказа се, че са натъпкани до пръсване с разни непознати типове, обкичени с фотоапарати, кинокамери и магнетофони. Друг път, когато бръкнах напосоки в храстите пред моя дом, отвътре изскочиха дузина говорителки и репортерки и побягнаха надолу по улицата.

Една вечер, когато седях вкъщи и гледах телевизия, внезапно скочих и вдигнах татамито от пода, след това разковах дъските, разтворих вратите на гардероба и започнах да ръчкавам тавана с шило. Говорителите и репортерите, които се бяха натъпкали навсякъде се разбягаха с диви писъци, четири-пет от тях, между които и една жена тупнаха от тавана на пода, а един оператор така се плюсна отгоре, че камерата му се разхвърча на хиляди посоки.

Разбира се, нито едно от тези събития не се превърна в новина. Само случки от моя ежедневен живот можеха да се превърнат в големите новини на деня, оставяйки зад себе си дори политическите, дипломатически и икономически репортажи.

Като например:

ГОСПОДИН МОРИШИТА СИ ПОРЪЧА НОВ КОСТЮМ!

ТАЗИ ВЕЧЕР ГОСПОДИН МОРИШИТА ОТНОВО ИМА СРЕЩА!

ЕЖЕДНЕВНИЯТ ЖИВОТ НА ГОСПОДИН МОРИШИТА — С ВСИЧКИ ПОДРОБНОСТИ!

**КОЯ Е ЖЕНАТА В СЪРЦЕТО НА ГОСПОДИН МОРИШИТА? ГОСПОЖИЦА АКИКО
МИКАВА ИЛИ НЯКОЯ ДРУГА?**

ПОТРЕСАВАЩО! СЕКСУАЛНИЯТ ЖИВОТ НА ГОСПОДИН МОРИШИТА!

ДНЕС ГОСПОДИН МОРИШИТА ПОЛУЧАВА ЗАПЛАТА!

КАК ГОСПОДИН МОРИШИТА РАЗПРЕДЕЛЯ СВОЯ ДОМАШЕН БЮДЖЕТ!

ГОСПОДИН МОРИШИТА СИ КУПИ ЗЕЛЕНИ ЧОРАПИ!

Не след дълго дори се появиха коментатори, специализирани в моите лични проблеми. Почти всички списания редовно публикуваха на кориците си мои снимки. Последното ме накара да се замисля, дали не трябва и аз да получа нещо, задето ме използваша за техен модел на корицата. Но дните минаваха и никой не ми предлагаше хонорар. Не можех да чакам повече и реших да се отбия в едно от издателствата.

Макар че почти всички в града вече ме познаваха като роден брат, в издателството ме посрещнаха хладно. Сякаш въобще не бяха чували за мен. След дълго чакане най-сетне към мен се приближи намръщен младеж, който се представи за помощник-заместник-главен редактор.

— Господин Моришита, — рече ми той — не можете да си представите какви проблеми бихте могли да ни създадете с появата си тук.

— Така значи. Понеже съм никой, не бива да имам нищо общо с масмедиите, така ли?

— Нито сте някаква звезда, нито пък човек от благородно потекло. Защо въобще ви трябваше да идвате тук?

— Но аз съм известен и това е факт, нали?

— О, това са само празни приказки в пресата. Въпреки, че публикувахме вашата снимка, бихме предпочели да останете неизвестен. Надяваме се, че добре разбирате това.

— Защо тогава трябваше да се захващате с такъв никаквец мен?

Помощникът въздъхна.

— Откъде да знам? Предполагам, някой някъде е решил, че можете да се превърнете в новина.

— Говорите за масмедиите, нали? И кой беше родоначалникът на тая тъпотия?

— Родоначалникът? Ако имаше такъв вестниците никога нямаше да се захванат с вас. Масмедиите не обичат да им се подхвърлят заповеди.

— Каква новина могат да бъдат събитията от моя ежедневен живот?

— Добре де, според вас какво изобщо може да е голяма новина?

— Ами, я да видим. Например прогнозата на времето — дали е вярна, или че някъде има война, или пък че еди-къде си е спрял тока за десет минути, за някоя самолетна катастрофа с много човешки жертви, че цената на ябълките се е покачила, пък ако искате — че в някой супермаркет са сгащили куче-крадец, или пък крадецът е бил президентът на САЩ, че на Марс е кацнал човек, че някоя актриса се е развела, че всеки миг ще избухне Третата Световна война...

Помощникът ме гледаше с празен поглед.

— Та според вас това са големите новини.

— Не са ли? — погледнах го изумен.

Той махна ядосано с ръка.

— Не, не. Това, разбира се, са големи новини. Нали затова ги и съобщаваме. И в същото време публикуваме статии и за обикновения човек — служител, работник. Така че голяма новина е всичко, за което съобщават масмедииите. Веднъж събщи ли се за нещо и то се превръща в новина със стойност. Но това, което искам да кажа е, че с идването си тук вие разрушихте тази стойност.

— Хич не ми пука!

— Аха! — плесна се по коляното Помощникът. — Щом го казвате, да знаете че и на нас не ни пука!

Върнах се в службата и веднага вдигнах телефона.

— Акико, — извиках гръмогласно — ще преспиш ли с мен тази вечер в някой хотел?

В слушалката се чу сподавеното възклицание на Акико. В стаята бе настъпила тишина. Всички бяха зяпнали в мен.

Най-накрая се чу разплакания глас на Акико.

— Да. Ще дойда.

И така същата нощ прекарах в хотел с Акико. Както и очаквах вестниците не обърнаха никакво внимание на случката. Не последва и репортаж по телевизията. От този ден масмедииите престанаха да излъчват новини за мен. Вниманието им бе привлечено от друга жертва. А аз — аз отново станах безименен.

Веднъж, след доста време реших, ей така, за проба, да поканя Акико да излезе с мен. Предложих ѝ да се срещнем след работа.

Тя отказа. Това не ме наскърби особено.

След месец вече никой, освен най-близките ми приятели не помнеше лицето ми. Един ден, когато се връщах от работа, във влака едно момиче ме загледа с озадачено изражение.

— Божичко — прошепна тя на приятелката си. — Този съм го виждала някъде. Не мога да си спомня къде точно.

Приятелката ѝ ми хвърли презрителен поглед.

— Този ли? — отвърна тя с досада. — И той е никой като всички останали.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.